



REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U PAZINU
Franjevačke stube 2
52000 Pazin

P-187/2024-30

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Općinski sud u Pazinu po sutkinji Kristijani Matejčić u pravnoj stvari tužitelja Igora Grgorinića iz Pule, Velog Jože 12, OIB 09322826780, kojeg zastupa punomoćnica Tea Tončić, odvjetnica u Puli, Ciscuttijeva 8, protiv tuženika Zagrebačke banke d. d. Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB 92963223473, kojeg zastupaju punomoćnici iz Odvjetničkog društva Porobija & Porobija, odvjetnici u Zagrebu, Iblerov trg 10/VII, radi utvrđenja i isplate, nakon glavne rasprave zaključene 2. rujna 2026. u prisutnosti zamjenice punomoćnice tužitelja i punomoćnika tuženika, 18. rujna 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje da je ništetna odredba sadržana u čl. 2. 4. ugovora o kreditu broj 3206566966, sklopljenog između tužitelja, kao korisnika kredita i tuženika, kao davatelja kredita, a koja glasi: „Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove skladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora.”, pa stoga navedena odredba ugovora kao i sve kasnije izmjene te odluke ne proizvode nikakve pravne učinke između ugovornih strana.

II. Nalaže se tuženiku da tužitelju isplati 185,81 eura (sto osamdeset pet eura i osamdeset jedan cent) sa zateznim kamatama koje na taj iznos teku od 28. travnja 2006. do isplate i to do 31. prosinca 2007. po stopi od 15% godišnje, od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi iz čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 35/2005., 41/2008., 125/2011., 78/2015., 29/2018., 114/2022., 156/2022., 145/2023., 155/2023.) uvećanoj za tri postotna poena, u roku 15 dana.

III. U preostalom dijelu u kojem tužitelj zahtjeva isplatu 1.213,33 eura (tisuću dvjesto trinaest eura i trideset tri centa) sa zateznim kamatama od 28. travnja 2006. do isplate, tužbeni zahtjev se odbija.

IV. Nalaže se tuženiku da tužitelju naknadi troškove postupka isplatom 185,13 eura (sto osamdeset pet eura i trinaest centi) sa zateznim kamatama koje na taj iznos teku od 18. rujna 2026. do isplate po stopi iz 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima uvećanoj za tri postotna poena, u roku 15 dana

V. U preostalom dijelu odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova postupka.

VI. Odbija se zahtjev tuženika za naknadu troškova postupka u cijelosti.

Obrazloženje

1. Tužitelj je podnio tužbu protiv tuženika radi utvrđenja ništetnosti čl. 2. 4. ugovora o kreditu sklopljenog između tužitelja, kao korisnika kredita i tuženika, kao davatelja kredita koja glasi: „Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove skladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora.”, pa stoga navedena odredba ugovora kao i sve kasnije izmjene te Odluke ne proizvode nikakve pravne učinke između ugovornih strana, te radi isplate iznosa naplaćenog po osnovi te ništetne odredbe u visini 1.399,14 eura sa zateznim kamatama od 28. travnja 2006. do isplate.

1.1. U tužbi je naveo da je 26. travnja 2006. kao korisnik kredita s tuženikom kao kreditorom sklopio ugovor o namjenskom kreditu, kojim mu je tuženik odobrio kredit u kunsnoj protuvrijednosti iznosa 131.450,00 švicarskih franaka. U čl. 2. 4. ugovora je propisano da je korisnik kredita obvezan platiti sve naknade i troškove skladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora. Predmetna odredba ugovora uopće ne precizira na koje se konkretne vrste usluga i troškova ona pokriva. Tuženik mu je 28. travnja 2006. naplatio naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, tzv. ulaznu naknadu u iznosu od 1.399,14 eura (10.541,85 kuna). U vrijeme sklapanja predmetnog ugovora nisu pojedinačno pregovarali o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva te je visina ulazne naknade jednostrano određena od strane tuženika. S obzirom na to da je spornom odredbom određeno da visinu naknade određuje Banka sukladno svojoj jednostranoj odluci, takva odredba nije određena niti određiva, stoga iznos koji je uplatio na ima obrade kreditnog zahtjeva predstavlja netransparentan trošak. Sporna odredba ne sadrži nikakve ekonomske kriterije iz kojih bi bilo vidljivo zbog čega je takva naknada (trošak) ugovorena. Odredba je nejasna i nerazumljiva. Ugovor o kreditu je formularni (tipski) ugovor pripremljen od strane Banke za veći broj korisnika, pa nije mogao niti prigovoriti niti utjecati na sadržaj bilo koje ugovorne odredbe, već samo ovako formulirani ugovor prihvatiti. U slučaju da se nije slagao s bilo kojom odredbom ugovora tada do njegovog sklapanja ne bi niti došlo. Budući da o toj odredbi stranke nisu pojedinačno pregovarale, ona stvara neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Sve navedeno čini spornu odredbu protivnom kogentnim odredbama čl. 81. i 82. Zakona o zaštiti potrošača, koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ugovora, s time da je posljedica nepoštenosti ugovorne odredbe njezina ništetnost. Sud Europske unije je u svojim presudama C-84/19 i C-224/19 nedvojbeno utvrdio da banke ne smiju ugovarati nikakve troškove obrade kredita i da su takve ugovorne odredbe nepoštene. U skladu s čl. 323. Zakona o obveznim

odnosima, tuženik mu je obveza vratiti sve što je primio na osnovi ništetne ugovorne odredbe uvećano za zatezne kamate od dospijeca svakog pojedinog iznosa do isplate.

2. Tuženik je u odgovoru na tužbu osporio tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti te je istaknuo prigovor zastare. Osporio je tužitelju status potrošača. Naknada za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu 185,81 eura (a ne u utuženom iznosu 1.399,14 eura) je naplaćena 28. travnja 2006. Tužitelj je svoj kredit konvertirao sukladno Zakonu o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju iz 2015., pa je u tome slučaju sukladno čl. 19.e tog Zakona potrošač dužan snositi trošak naknade koja je naplaćena po predmetnom kreditu. Naknada za obradu kreditnog zahtjeva temelji se, osim na slobodi ugovaranja po Zakonu o obveznim odnosima, također i na posebnim propisima namijenjenim zaštiti potrošača. U vrijeme sklapanja ugovora o kreditu naplata naknade je bila redoviti trošak kreditiranja, koji je je prepoznat kako u nacionalnom zakonodavstvu tako i na razini Europske unije. U skladu s čl. 84. Zakona o zaštiti potrošača, koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ugovora nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. U konkretnom slučaju obveza plaćanje naknade za obradu kreditnog zahtjeva je ugovorena jasnim, lako razumljivim i uočljivim odredbama ugovora o kreditu, tako i visina naknade s pozivom na odredbe Odluke o Tarifi naknada za usluge. U Odluci o Tarifi naknada za usluge je u točki B3.4.1.1. na jasan, razumljiv i određen način propisana naknada za obradu stambenih kredita u iznosu 1 % iznosa kredita. Navedeni iznos naknade jednokratno se dodatno umanjio u skladu s točkom B3.4.6. Odluke o Tarifi za 70% za klijente koji jesu ili su bili korisnici stambenog kredita te je naknada za obradu kreditnog zahtjeva konačno iznosila 1.400,00 kuna (185,81 eura). Obveza plaćanja naknade je također propisana Općim uvjetima poslovanja Banke u točki 5., koja glasi: „Klijent je dužan snositi troškove koji Banci nastanu u pripremama za sklapanje ugovora, u skladu s Odlukom o tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja Banka.“. Tužitelj je i od strane osobnog bankara bio informiran o obvezi plaćanja naknade za obradu kreditnog zahtjeva te da naknadu može platiti iz vlastitih sredstva ili iz sredstva kredita. Ugovorna odredba nije prouzročila nikakvu neravnotežu između stranaka što proizlazi iz pravnih shvaćanja iznijetih u presudi Suda EU u predmetu C-621/17 od 3. listopada 2019. U toj presudi je navedeno i da u konkretnoj odredbi nije potrebno navesti točne usluge koje se pružaju s obzirom na to da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti ili izvesti iz cjelokupnog ugovora, pa tvrdnje tužitelja o tome kako mu banka nije predočila strukturu navedenih troškova nisu od značaja za odluku. Opreza radi je naveo kako su naknadom na obradu kreditnog zahtjeva pokrивane usluge i troškovi poput: troškovi rada, administrativni troškovi i amortizacija, troškovi provizija i poreza te drugi regulatorni troškovi koji izravno i/ili neizravno utječu na cijenu usluge. Slijedom navedenog, u konkretnom slučaju nije dopušteno ocjenjivati jesu li (ne) poštene ugovorne odredbe o naknadama.

3. U podnesku od 16. travnja 2024. tužitelj je, u bitnome, osporio sve navode i prigovore iz odgovora na tužbu. Neosnovani su navodi da se ne radi o potrošačkom ugovoru. Ugovor o kreditu je sklopio kao fizička osoba, a iz sadržaja ugovora nesporno je da je ugovor odobren za kupnju stana. Protivno navodima tuženika, naplaćena naknada za obradu kredita nema nikakve veze s provedenom konverzijom. Neosnovani su navodi tuženika da je sporna odredba jasna i razumljiva te je ukazao na praksu Vrhovnog suda Republike Hrvatske iz odluke posl. broj Rev-673/2023-2 od 13. veljače 2024., u kojoj je jasno iznesen stav da banke moraju potrošaču vratiti

naplaćeni iznos naknade za obradu kredita zajedno s zateznim kamatama koje teku od dana naplate tog iznosa pa do isplate.

4. Tuženik je u tijeku postupka dostavio potvrdu da je po osnovi naknade za obradu kreditnog zahtjeva broj 7103119611 naplaćena naknada u iznosu 1.400,00 kuna (185,81 eura) dana 28. travnja 2006.

Tužitelj je osporio navode tuženika o visini naplaćene naknade jer da je iz prometa po kreditu vidljivo da je 28. travnja 2026. ustegnut mu iznos 2.283,38 švicarskih franaka (10.541,85 kuna), a da je u opisu prometa pod tim iznosom navedeno "terećenje-smanjenje odobrenog kredita". U prometu po kreditu na dan 28. travnja 2006. nigdje nije naveden iznos od 1.400,00 kuna koji navodi tuženik. Iznos koji navodi tuženik neproporcionalan je iznosu odobrenog kredita u visini 131.450,00 švicarskih franaka.

Na to se tuženik na ročištu glavne rasprave 30. listopada 2024. očitovao kako je prvi dio kredita, odnosno 129.166,62 švicarskih franaka isplaćen na račun prodavatelja, a drugi dio kredita u iznosu 2.283,38 švicarskih franaka na račun tužitelja. Rečenica iz prometa po kreditu "Terećenje – smanjenje odobrenog limita" govori da je limit, odnosno odobreni iznos kredita smanjen na iznos isplate tužitelju. Navedeno potvrđuje i činjenica koja je vidljiva u prometu po kreditu, da je nedospjela glavnica kredita nakon isplate 2.283,38 švicarskih franaka, odnosno 10.541,85 kuna iznosi ukupan iznos kredita koji je klijent dobio na korištenje.

5. U dokaznom postupku pročitani su ugovor o namjenskom kreditu (str. 6-12), dodatak ugovora o kreditu (str. 13-19), tečajna lista (str. 20), promet po kreditu (str. 21-31), Odluka o tarifi naknada kreditora (str. 54-58), Izvadak iz upute osobnim bankarima (str. 59-61), Opći uvjeti poslovanja tuženika iz 1999. (str. 62-66), potvrda od 27. lipnja 2024. (str. 123) te nalaz i mišljenje financijskog vještaka Tomislava Prpića (str. 144-148). Pored toga saslušan je tužitelj (str. 128-129).

6. Tužbeni zahtjev je osnovan u dijelu u kojem se zahtijeva utvrđenje ništetnosti, dok je djelomično osnovan u dijelu u kojem se zahtijeva isplata.

7. Predmet spora je zahtjev tužitelja da se utvrdi ništetnom odredba čl. 2. t. 4. ugovora o kreditu u kojoj je ugovorena naknada za odobravanje kredita te isplata iznosa naplaćenog po osnovi te ništetne ugovorne odredbe uvećano za zatezne kamate koje teku od plaćanja do isplate.

8. Između stranaka nije sporno da su tuženik, kao kreditor, i tužitelj, kao korisnik kredita 26. travnja 2006. sklopili ugovor o kreditu broj 3206566966, solemniziran kod javnog bilježnika Mrine Pliško pod br. OU-387/2006 dana 26. travnja 2006. (dalje: ugovor o kreditu). Tužitelju je odobren kredit u iznosu 131.450,00 švicarskih franaka u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za švicarski franak Hrvatske narodne banke na dan plaćanja. U čl. 2. t. 4. tog ugovora stranke su ugovorile da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora.

9. Sporni su osnova i visina tužbenog zahtjeva, da li je nastupila zastara potraživanja, kao i da li tužitelj u konkretnom slučaju ima status potrošača.

10. Prema čl. 3. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/2003., dalje: ZZZP/03) potrošač je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti, dok je trgovac svaka osoba koja nudi ili sklapa pravne poslove, odnosno nastupa na tržištu u okviru svog zanimanja, ili svoje djelatnosti.

10. 1. Prema čl. 6. ugovora o kreditu namjena sredstava bila je kupnja stana.

10. 2. Na okolnosti namjene kredita saslušana je i tužitelj, po zanimanju liječnik. U iskazu je naveo da je sredstva ostvarena kreditom utrošio za kupnju stana za potrebe stanovanja svoje obitelji. U tom stanu i sada stanuje s obitelji na adresi Veli Jože 12, Pula. To mu je bila prva nekretnina.

10. 3. Kako je u konkretnom slučaju tužitelj predmetni ugovor o kreditu sklopio kao slabija stranka, i to u svojstvu fizičke osobe u svrhu kupnje stana za potrebe stanovanje sebe i svoje obitelji, on ima svojstvo potrošača. Na tuženiku je bio teret dokaza da su sredstva ostvarena kreditom bila transakcija tužitelja unutar njegove poslovne djelatnosti ili slobodnog zanimanja, a on to u postupku nije dokazao.

11. Stoga je valjalo ocijeniti da li je sporna ugovorna odredaba poštena u skladu s čl. 81. st. 1. – 3. ZZZP/03.

12. Tuženik u ovom postupku nije dokazao, a u skladu s čl. 81. st. 4. ZZZP/03. na njemu je bio teret dokaza, da je potrošač faktički mogao utjecati na sadržaj sporne odredbe ugovora (naknade za obradu kredita) koju je definirao trgovac na način da je pokazao spremnost promijeniti sadržaj odredbe, odnosno da je prije sklapanja ugovora o kreditu bio ispunjen uvjet prethodnog pregovaranja, kao ni da je jasno i nedvosmisleno tužitelju kao potrošaču prezentirano u čemu se sastoje stvarni troškovi banke koji se podmiruju iz te naknade. Iz ugovora o kreditu proizlazi da se radilo o standardnim, unaprijed formuliranim odredbama od strane tuženika, na čiji sadržaj tužitelj nije imao utjecaj, što je utvrđeno i iz njegovog iskaza koji je u tom dijelu cijenjen vjerodostojnim. Da tužitelj nije mogao utjecati na odredbu o visini naknade vidljivo je iz činjenice da je ona bila propisana jednostrano sastavljenom odlukom tuženika – Odlukom o tarifi naknada. Protivno navodima tuženika, okolnost da je tužitelj, kao potrošač bio upoznat s obvezom plaćanja naknade za obradu kredita i iznosu naknade, ne znači sama po sebi da je u dovoljnoj mjeri bio obaviješten o učincima njezina ugovaranja. Iz sadržaja navedene odredbe nije moguće utvrditi na što se ta naknada točno odnosi. Tuženik u ovom postupku nije obrazložio (time ni dokazao) koje usluge ili koji troškovi su točno podmireni iz te naknade za obradu zahtjeva, a koji bi bili u izravnoj vezi s predmetnim ugovorom o kreditu, već je paušalno obrazložio koji se sve troškovi mogu biti povezani s tom naknadom. Time tuženik nije dokazao opravdanost ugovaranja naknade za obradu kredita u skladu s Odlukom o tarifi naknada.

13. Valja ukazati da je Sud Europske unije u spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19 vezano uz nepoštenost ugovorne odredbe o tzv. ulaznoj naknadi potvrdio da je nepošteno bez pregovaranja s potrošačem u tipskom ugovoru ugovarati ulazne naknade o troškovima obrade kredita za koje ne postoji obrazloženje na temelju čega su nastali, koji su netransparentni ili neproporcionalni.

14. U odnosu na navode tuženika da se radi o jasnoj, razumljivoj i lako uočivoj ugovornoj odredbi, valja navesti da prema stavu ovog suda sporna odredba nije u potpunosti jasna i razumljiva jer u njoj nije jasno i određeno navedeno na što se troškovi i naknade odnose. Zahtjev transparentnosti koji je sadržan u odredbi čl. 85. ZZP/03. podrazumijeva da su odredbe jasne, razumljive i lako uočljive te da potrošač iz njih može na temelju točnih i razumljivih kriterija procijeniti sve ekonomske posljedice koje iz toga proizlaze za njega (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci posl. br. Rev 266/2024-2 od 9. listopada 2024.).

15. Nije osnovano pozivanje tuženika na odluku Suda Europske unije broj C-621/2017 jer se ne radi o predmetu s istovjetnim činjeničnim stanjem. U tom postupku je utvrđeno da je banka navela niz parametara od kojih se sastoji naknada za obradu kredita (iako ne sve), pa je Sud Europske unije ocijenio da u smislu čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. nije povrijeđen zahtjev transparentnosti.

16. Točno je da u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu nije postojalo zakonsko ograničenje ili zabrana ugovaranja utužene naknade, kako je to tuženik navodio u tijeku postupka, međutim, ta činjenica ne čini predmetnu odredbu o naknadi za obradu kredita valjanom budući da je nakon provođenja testa poštenosti utvrđeno da tuženik nije postupao u dobroj vjeri.

17. Između stranaka nije sporno da je provedena konverzija ugovora o kreditu u skladu s odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine broj 102/2015., dalje: ZID ZPK/15.). Međutim, neosnovano je pozivanje tuženika na odredbu čl. 19.e.t.7. ZID ZPK/15. jer naplaćena naknada za obradu kredita nije povezana s predmetom konverzije.

18. Slijedom svega navedenog, sporna odredba ugovora očito prouzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, kao potrošača i slabije ugovorne strane. Slijedom toga radi se o nepoštenoj odredbi ugovora u skladu s čl. 81. ZZP/03. te ništetoj u smislu čl. 87. st. 1. ZZP/03.

19. U tom smislu svoje pravno shvaćanje iznio je i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odlukama posl. br. Rev 673/2023-3 od 13. veljače 2024., posl. br. Rev 1051/2023-2 od 3. travnja 2024., posl. br. Rev 715/2024 od 22. svibnja 2024. te posl. br. Rev 266/2024-2 od 9. listopada 2024.

20. Prema tome utvrđeno je da je ništetna odredba ugovora o kreditu iz čl. 2. 4. ugovora o kreditu broj 3206566966, sklopljenog između tužitelja, kao korisnika kredita i tuženika, kao davatelja kredita koja glasi: „Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove skladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora.”, pa stoga navedena odredba ugovora kao i sve kasnije izmjene te Odluke ne proizvode nikakve pravne učinke između ugovornih strana (t. I. izreke).

21. Prema čl. 323. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 35/2005., dalje: ZOO/05.), koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu, u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje.

22. Tužitelj stoga ima pravo na restituciju iznosa isplaćenog na temelju ništetne odredbe predmetnog ugovora po pravilima o stjecanju bez osnove, zajedno sa zateznim kamatama od dana plaćanja, odnosno stjecanja od strane tuženika kao nepoštenog stjecatelja (čl. 1111. st. 1. u vezi s čl. 1115. ZOO/05.).

23. Između stranaka sporna je visina naknade za obradu kredita koja je naplaćena tužitelju.

24. Tužitelj je u tijeku postupka navodio da mu je naplaćena naknada za obradu kredita u utuženom iznosu 2.283,38 švicarskih franaka (10.541,85 kuna), dok je tuženik ustrajao kod navoda je tužitelju naplaćena sporna naknada u iznosu 1.400,00 kuna (185,81 eura).

25. Tuženik je dostavio u spis potvrde od 27. lipnja 2024. i 1. listopada 2025. (str. 123 i 143 spisa) u kojim se navodi da je po osnovi ugovora o kreditu tužitelju naplaćena naknada za obradu kredita u iznosu 1.400,00 kuna dana 28. travnja 2006. Naknada za prijevremenu otplatu kredita tužitelju nije naplaćena. U postupku je isticao da je visina naknade obračunata u skladu s Odlukom o tarifi naknada (str. 54-58) na način da je tužitelja odobrena naknada u iznosu manjem od redovne naknade u visini 1 % od iznosa kredita. Iz Odluke o tarifi naknada te upute za odobravanje kredita građanima utvrđeno je da je tuženik predvidio različitu visinu naknade za obradu kredita ovisno o uvjetima kreditiranja ili određenim okolnostima na strani korisnika kredita (primjerice krediti za pomorce, krediti za mlade i slično) tako je tuženik predvidio i umanjenje visine naknade za obradu zahtjeva za vlasnike određenih paketa računa za 30 % (B.3.4.5.), kao i za obradu kreditnog zahtjeva za klijente koji jesu ili su bili korisnici stambenog kredita u Banci za 70 % popusta (B.3.4.6.). Umanjenja su se primjenjivala ne samo na korisnika kredita, već i za slučaj kada supružnik korisnika zadovoljava navedene uvjete.

26. Prema prometu po kreditu (specifikaciji uplata) (str. 21-31 spisa) tužitelju je odobren kredit u iznosu 131.450,00 švicarskih franaka, od toga je iznos od 129.166,62 švicarskih franaka isplaćen u korist Vesne Juvan-Bukovac (založnog dužnika - prodavatelja nekretnine), dok je za preostali iznos od 2.283,38 švicarskih franaka (10.541,85 kuna) dana 28. travnja 2006. naznačeno "isplata" i "terećenje -smanjenje odobrenog kredita/limita". Na dan 1. svibnja 2026. u otplatu je prenesen iznos 131.450,00 švicarskih franaka.

27. Tužitelj je u tijeku postupka isticao da je upravo iz prometa po kreditu vidljivo da je terećen za naknadu za obradu kredita u visini 2.283,38 švicarskih franaka (10.541,85 kuna), što je tuženik osporio jer da odobreni iznos kredita smanjen na iznos isplate tužitelju. Navedeno potvrđuje i činjenica koja je vidljiva u prometu po kreditu, da je nedospjela glavnica kredita nakon isplate 2.283,38 švicarskih franaka, iznosi ukupan iznos kredita koji je klijent dobio na korištenje. Pritom vezano uz navedene tvrdnje tužitelja, valja reći da on prilikom iskazivanja, s obzirom na protek vremena, nije mogao sjetiti da li mu je i koji iznos bio prenijet na račun od strane kreditora, odnosno da li su sredstva po kreditu bila isplaćena njemu na račun, pa je on isplatio prodavatelja nekretnine ili su sredstva bila izravno isplaćena prodavatelju nekretnine.

28. Kako je između stranaka bila sporna visina naknade koja je naplaćena tužitelju po osnovi obrade kredita, provedeno je financijsko vještačenje po vještaku

Tomislavu Prpiću. Vještak je u nalazu i mišljenju od 16. travnja 2026. naveo da je uvidom u knjigovodstvenu karticu (promet po kreditu) i potvrdu tuženika, utvrdio da je po čl. 2.4. ugovora o kreditu broj 3206566966, partija 7103119611 od 26. travnja 2006. tuženik naplatio naknadu u visini 1.400,00 kuna (185,51 eura) na ime obrade kredita/kreditnog zahtjeva. Navedeno se uklapa u priloženu Odluku o tarifi naknada (posebni podsegmenti, umanjeno za 30 % korisnika paketa računa). Pregledom dostupne knjigovodstvene kartice nije vidljivo da je naplaćeno drukčije od navedenog. Tužitelju nije naplaćena naknada za prijevremenu otplatu kredita. Također, u dokumentaciji nije vidljivo da su mu naplaćena osiguranja.

29. Tužitelj se u podnesku od 15. lipnja 2026. očitovao na nalaz i mišljenje vještaka na način da je predložio da se vještak očituje na okolnost da je tužitelju od stranke tuženika 28. travnja 2006. ustegnut iznos 2.283,38 švicarskih franaka (10.541,85 kuna) s opisom vrste prometa pod tim iznosom navedeno sljedeće: „terećenje-smanjenje odobrenog kredita”. Ujedno je predložio da se od vještaka zatraži dodatna dokumentacija kako bi se utvrdilo koji je iznos naknade stvarno naplaćen, neovisno o dostavljenoj potvrdi, i to iz knjigovodstvene kartice tuženika jer se 2006. godine upravo od tuženika u istovjetnim predmetima naplaćivala naknada u visini od minimalno 1 % iznosa kredita, što bi u konkretnom slučaju iznosilo minimalno 6.068,75 kuna odnosno 805,46 eura. Tuženik nije dostavio nikakve posebne uvjete, odnosno nisu utvrđene nikakve beneficije koje bi on ostvarivao prilikom zaključenja ugovora o kreditu i naplate naknade za obradu kredita.

30. S obzirom na iznijete prigovore tužitelja i njegov zahtjev za dodatnim pojašnjenjem navoda iz nalaza i mišljenja financijskog vještaka, rješenjem ovog suda posl. br. P-187/2024-27 od 30. lipnja 2026. određeno je izvođenje dokaza usmenim saslušanjem vještaka Tomislava Prpića na ročištu glavne rasprave 2. rujna 2026. Ujedno je tužitelj pozvan da predujmi iznos 150,00 eura na ime troškova koji će nastati pristupom vještaka na ročište glavne rasprave.

30. 1. Tužitelj je u podnesku od 27. kolovoza 2026. odustao od dokaznog prijedloga za usmenim saslušanjem vještaka. Predložio je da se odredi pisana dopuna nalaza i mišljenja s obzirom na navode iznijete u podnesku od 15. lipnja 2026., kojim se očitovao na nalaz i mišljenje vještaka. Uz to je naveo da tuženik nije u spis dostavio svu potrebnu dokumentaciju kojom raspolaže vezanu za predmetni kredit kako bi se utvrdila stvarna visina naplaćene naknade za obradu kredita. Na ročištu glavne rasprave 2. rujna 2026. tužitelj je ostao kod navoda da se u postupku ne sasluša vještak Tomislav Prpić.

31. Sud je nalaz i mišljenje vještaka Tomislava Prpića ocijenio kao jasan, objektivni i vjerodostojan. Vještak je u nalazu i mišljenju potvrdio navode tuženika da je naknada za obradu kredita u konkretnom slučaju naplaćena u iznosu 185,81 eura u skladu s Odlukom o tarifama tuženika. Vještak je prilikom izrade nalaza i mišljenja izvršio uvid u knjigovodstvenu karticu (promet po kreditu), na čijim podacima tužitelj temelji svoje navode da mu je naplaćena sporna naknada u većem iznosu od utvrđenog po vještaku, te vještak ni na temelju tih podataka nije utvrdio da su točni navodi tužitelja. Upravo je u svrhu razjašnjenja tih okolnosti, s obzirom na ustrajne navode tužitelja da je iz prometa po kreditu vidljivo da mu je naplaćena naknada u većem iznosu od onog utvrđenog po vještaku, bilo određeno usmeno iznošenje i pojašnjenje nalaza i mišljenja financijskog vještaka. Od tog dokaznog prijedloga je u

konačnici odustao sam tužitelj, iako je i dalje ustrajao na iznesenim prigovorima glede visine naplaćene naknade za obradu kredita. Tužitelj je naveo i da je tuženik trebao dostaviti u spis daljnju dokumentaciju vezanu uz predmetni ugovor o kreditu, međutim nije naveo određeno o kojoj bi se to dokumentaciji radilo, sve s obzirom na već priložene u spisu knjigovodstvenu karticu (promet po kreditu) te potvrde o naplati naknade za obradu kredita.

Vezano za ustrajanje tužitelja na prijedlogu da se odredi pisana dopuna nalaza i mišljenja financijskog vještaka, iako je odustao od prijedloga da se usmeno sasluša vještak, valja navesti da u skladu s čl. 260. st. 1. do 3. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/1991., 91/1992., 112/1999., 88/2001., 117/2003., 88/2005., 2/2007., 84/2008., 123/2008., 57/2011., 148/2011., 25/2013., 89/2014., 70/2019., 80/2022., 114/2022., 155/2023. i 146/2025., dalje: ZPP) vještak nalaz i mišljenje daje usmeno na raspravi, a hoće li ih prije rasprave podnijeti i pisano, ovisi o tome hoće li tako odlučiti sud. Stoga u situaciji kada je sam tužitelj odustao od dokaznog prijedloga da vještak usmeno iznese nalaz i mišljenje na ročištu glavne rasprave i pritom se očituje na iznijete navode i prigovore tužitelja, pa u tu svrhu nije ni uplatio predum, vještak nije pozvan na pisano očitovanje po prijedlogu tužitelja.

32. Slijedom navedenog, na temelju izvedenih dokaza i njihove ocjene utvrđeno je da je tužitelj u skladu s čl. 2.4. ugovora o kreditu podmirio naknadu za obradu kredita u iznosu 185,81 eura dana 28. travnja 2006. Nisu prihvaćeni navodi tužitelja da je iz prometa po kreditu vidljivo da je naplaćena naknada za obradu kredita u iznosu 10.541,85 kuna (1.399,14 eura) jer je navedeno protivno utvrđenjima iz nalaza i mišljenja vještaka.

33. Tuženik je nepošten stjecatelj jer je, s obzirom na čl. 81. ZZP/03., već u trenutku sklapanja ugovora o kreditu mogao znati da je navedena ugovorna odredba ništetna te da, sve ono što na temelju nje bude primio, da mu ne pripada. Stoga tužitelju pripada pravo na isplatu zateznih kamata od dana kada je tuženik primio uplatu naknade za obradu kredita, odnosno od 28. travnja 2006.

34. Od 15. studenog 2004. do 31. prosinca 2007. visina zateznih kamata se izračunavala u skladu s Uredbom o visini stope zatezne kamate (Narodne novine br. 91/04, 35/05) po stopi od 15 % godišnje. U razdoblju od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. visina zateznih kamata se izračunavala u skladu s čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 35/2005., 41/2008.) uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu. Eskontna stopa je do 30. lipnja 2011. godine iznosila 9 %, a od 1. srpnja 2011. godine 7 %. U ovom slučaju ta se stopa uvećava za pet postotnih poena pošto se ovdje ne radi o odnosu iz trgovačkog ugovora, a ni o ugovoru između trgovca i osobe javnog prava. Dana 1. kolovoza 2015. stupio je na snagu Zakon o izmjenama i dopunama Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 78/15) kojim je u čl. 3. izmijenjen čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 35/2005., 41/2008.) na način da se stopa zateznih kamata određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena. Od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. visina stope zateznih kamata određuje se u skladu s čl. 2. Zakona o izmjenama Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 114/2022.) i Uredbom o izmjeni Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br.

156/2022.) za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po kamatnoj stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena.

35. Preostalo je za odlučiti o prigovoru zastare.

35. 1. Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. ZOO/05., kao posljedica utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Takav stav je izražen u pravnom shvaćanju sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020. br. Su-IV-47/2020-2.

35. 2. S obzirom na to da je ugovorna odredba o naknadi za obradu kredita preispitivana i utvrđena ništetnom tek u ovom postupku, zastarni rok za taj restitucijski zahtjev, u skladu s izraženim pravnim shvaćanjem Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske, još nije počeo ni teći. Prema tome nije nastupila zastara novčane tražbine tužitelja.

36. Slijedom navedenog naloženo je tuženiku da tužitelju isplati 185,81 eura sa zateznim kamatama koje na taj iznos teku od 28. travnja 2006. do isplate kako je to specificirano u t. II. izreke. U preostalom dijelu u kojem tužitelj potražuje isplatu 1.213,33 eura sa zateznim kamatama koje na taj iznos teku od 28. travnja 2006. do isplate tužbeni zahtjev je odbijen (t. III. izreke).

37. Obje stranke zatražile su naknadu troškova postupka.

38. Prema čl. 154. st. 2. ZPP-a ako su stranke djelomično uspjele u parnici, sud će najprije utvrditi postotak u kojemu je svaka od njih uspjela, zatim će od postotka one stranke koja je u većoj mjeri uspjela oduzeti postotak one stranke koja je u manjoj mjeri uspjela, nakon toga će utvrditi iznos pojedinih i iznos ukupnih troškova stranke koja je u većoj mjeri uspjela u parnici koji su bili potrebni za svrhovito vođenje postupka te će toj stranci odmjeriti naknadu dijela takvih ukupnih troškova koji odgovara postotku koji je preostao nakon navedenog obračuna postotaka u kojima su stranke uspjele u parnici. Omjer uspjeha u parnici ocjenjuje se prema konačno postavljenom tužbenom zahtjevu, vodeći računa i o uspjehu dokazivanja u pogledu osnove zahtjeva.

39. Tužitelj je u sporu uspio u pogledu osnove s 100 %, a u pogledu visine s 13,28 %, što ukupno iznosi 113,28 %, a podijeljeno s dva je 56,64 %. S druge strane, tuženik je glede osnove uspio s 0 %, a u odnosu na visinu s 86,72 %, što podijeljeno s dva iznosi 43,36 %. Kada se nakon toga oduzme veći postotak s kojim je uspio tužitelj od manjeg postotka uspjeha tuženika dobije se 13,28 %, pa tuženik treba tužitelju naknaditi 13,28 % opravdanog i potrebnog troška.

40. Tužitelj je zatražio naknadu troškova za zastupanje kod sastava tužbe 100,00 bodova, kod sastava podnesaka od 4. ožujka 2024., 30. siječnja 2025. i 27. kolovoza 2026. po 25 bodova, sastava podnesaka od 16. travnja 2024., 17. srpnja

2024. i 15. lipnja 2026. po 100 bodova i pristupa ročištima 14. lipnja 2024., 30. listopada 2024. i 2. rujna 2026. po 100 bodova, za izbjivanje iz pisarnice 6 x 25 bodova, odnosno 150 bodova, ukupno 925 bodova, uvećano za vrijednost boda u iznosu 2,00 eura, 1.850,00 eura te za PDV 25 % 462,50 eura, predujam za financijsko vještačenje 150,00 eura, materijalni trošak puta Pula-Pazin-Pula za tri dolaska na ročišta 159,00 eura, sudsku pristojbu na tužbu 53,09 eura i presudu 110,00 eura, sveukupno 2.784,59 eura.

41. U skladu s Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine br. 138/2023., dalje: OT), vrijednosti predmeta spora (1.399,14 eura) i čl. 155. ZPP-a, tužitelju su priznati troškovi zastupanja kod sastava tužbe 20. srpnja 2023. u iznosu 200,00 eura (tar. br. 7. t. 1. u vezi s tar. br. 54. OT-e), sastava podneska od 4. ožujka 2024. (odobrenje za pisano očitovanje na odgovor na tužbu) 50,00 eura (tar. br. 8. t. 4. u vezi s tar. br. 7. t. 1. i tar. br. 54. OT-e), za sastav podneska od 16. travnja 2024. (očitovanje na odgovor na tužbu) u iznosu 200,00 eura (tar. br. 8. t. 1. u vezi s tar. br. 7. t. 1. i tar. br. 54. OT-e), te kod pristupa ročištima 14. lipnja 2024., 14. lipnja 2024., 30. listopada 2024. i 2. rujna 2026. po 200,00 eura (tar. br. 9. t. 1. u vezi s tar. br. 7. t. 1. i tar. br. 54. OT-e), ukupno 1.050,00 eura, na te troškove pripada mu i PDV 25 % što iznosi 262,50 eura (tar. br. 46. OT-e). Pored toga, pripada mu i pravo na naknadu troškova sudskih pristojbi i to na tužbu 26,55 eura (tar. br. 1. t. 1. Uredbe o tarifi sudskih pristojbi (Narodne novine br. 37/2023.)) u vezi s čl. 7. st. 1. Zakona o sudskim pristojbama (Narodne novine br. 118/2018. i 51/2023)) te pristojba na presudu 55,00 eura (tar. br. 2. t. 1. u vezi tar. br. 1. t. 1. Uredbe o tarifi sudskih pristojbi) u vezi s čl. 7. st. 2. Zakona o sudskim pristojbama. Dakle, zatraženi trošak sudske pristojbe je umanjen za 50 % jer tužitelju, čiji je punomoćnik korisnik informacijskog sustava dostave pismena u elektroničkom obliku, pripada pravo umanjenja sudske pristojbe u navedenom postotku. Stoga, u situaciji kada tužitelj ne iskoristi mogućnost plaćanja sudske pristojbe u 50 % manjem iznosu, teret plaćanja pristojbe u visini 100 % propisanog iznosa ne može pasti na tuženika. Time ukupno priznati troškovi iznose 1.394,05 eura.

42. Tužitelju nije priznat kao opravdan trošak sastava podneska od 17. srpnja 2024. jer je navode iz tog podneska mogao iznijeti na ročištu glavne rasprave 30. listopada 2024. Nisu mu priznati kao opravdani ni troškovi sastava podnesaka 30. siječnja 2025., 15. lipnja 2026. i 27. kolovoza 2026. Sastav navedenih podnesaka povezan je s izvođenjem dokaza financijskog vještačenja. Navedeni dokaz je izveden po prijedlogu tužitelja jer je osporio navode tuženika da bi visina utužene naknade za obradu kredita bila naplaćena u iznosu koji je tuženik učinio nespornim. Kako je provedenim vještačenjem utvrđeno da je visina naknade za obradu kredita naplaćena upravo u iznosu koji tuženik nije ni sporio tijekom cijelog postupka to na tuženika ne može pasti teret troškova financijskog vještačenja kao ni radnji koje je tužitelj poduzeo u postupku u vezi tog vještačenja, što uključuje sastav navedenih podnesaka.

43. Glede zahtjeva tužitelja za naknadu troškova prijevoza njegova punomoćnika na ročišta održana u ovoj pravnoj stvari te trošak izbjivanja iz pisarnice, valja reći da je ovaj predmet rješenjem Županijskog suda u Puli – Pola posl. br. 31 Su-83/2024-3 od 9. veljače 2024., ispravljenog rješenjem Županijskog suda u Puli – Pola posl. br. 31 Su-83/2024-5 od 13. veljače 2024., na temelju čl. 11. st. 2. Zakona o sudovima (Narodne novine br. 28/2013., 33/2015., 82/2015., 52/2016., 67/2018.,

126/2019., 130/2020., 21/2022., 60/2022., 16/2023.), koji je ranije bio u radu Općinskog suda u Puli – Pola, ustupljen u rad ovom sudu.

44. Prema čl. 11. st. 4. Zakona o sudovima u slučaju iz čl. 11. st. 2. tog Zakona strankama i njihovim punomoćnicima pripada pravo na naknadu troškova javnog prijevoza. Odvjetnicima pripada pravo na naknadu troškova javnog prijevoza i pravo na naknadu troškova za izbivanje iz pisarnice za vrijeme putovanja određeni Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ako putovanje do drugog suda i natrag do mjesta ureda traje duže od tri sata. Naknada tih troškova isplatit će se na teret državnog proračuna, u dijelu u kojem su ti troškovi veći od onih koje bi stranke imale da se postupak vodi pred mjesno nadležnim sudom (čl. 11. st. 5. Zakona o sudovima). Dakle, u skladu s čl. 11. st. 4. i 5. Zakona o sudovima ne postoji obveza tuženika da u konkretnom slučaju naknadi tužitelju i odvjetniku – punomoćniku tužitelja zatražene troškove prijevoza i izbivanje iz pisarnice.

45. Prema tome, ukupno priznati troškovi postupka tužitelja iznose 1.394,05 eura, od čega mu tuženik treba naknaditi 13,28 % tako priznatih troškova, a što iznosi 185,13 eura.

46. Na temelju čl. 151. st. 3. ZPP-a tužitelju na priznate troškove postupka pripadaju zatezne kamate od presuđenja do isplate po stopi iz čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 35/2005., 41/2008., 125/2011., 78/2015., 29/2018., 114/2022., 156/2022., 145/2023., 155/2023., dalje: ZOO/23.) uvećanoj za tri postotna poena.

47. Slijedom navedenog naloženo je tuženiku da tužitelju naknadi troškove postupka isplatom 185,13 eura sa zateznim kamatama koje na taj iznos teku od 18. rujna 2026. do isplate po stopi iz čl. 29. st. 2. ZOO/23. uvećanoj za tri postotna poena, dok su odbijeni zahtjev tužitelja u preostalom dijelu te zahtjev tuženika u cijelosti (t. IV.-VI. izreke).

U Pazinu 18. rujna 2026.

Sutkinja
Kristijana Matejčić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ove presude dopuštena je žalba nadležnom županijskom sudu. Žalba se podnosi putem ovog suda u roku 15 dana od dana dostave presude.

DNA:

1. tužitelj p. p., uz rješenje o sudskoj pristojbi na presudu 110,00 eura,
2. tuženik p. p.

Broj zapisa: **9-3088d-5daaf**

Kontrolni broj: **04dbf-8982d-d4752**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>



unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Pazinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.